

מ"ת 34530/03/15 - מדינת ישראל נגד יאלאולט ארגאו, ישראל בועז וויסנער

בית המשפט המחוזי בירושלים

23 מרץ 2015

מ"ת 34530-03-15 מדינת ישראל נ' ארגאו

לפני כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

מדינת ישראל
המבקשת:

על-ידי פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיבים:

1. יאלאולט ארגאו

על-ידי ב"כ עו"ד ארנון איתן

2. ישראל בועז וויסנער

על-ידי ב"כ עו"ד הרצל אברהם

החלטה

1. לפניי בקשה למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים.

2. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם ניסיון לשוד, עבירה לפי ס' 402(ב) בצירוף ס' 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 11.3.15 בשעה 02:45 או בסמוך לכך, ובשעה שהמתלונן ישב בתחנת הרכבת הקלה ברח' יפו, קרבו המשיבים למתלונן. המשיב 2 עמד מאחורי המתלונן והמשיב 1 עמד לפניו ודרש ממנו את כספו. המתלונן סירב. לאחר מכן התחלפו המשיבים במקומם באופן שהמשיב 1 עבר אל מאחורי המתלונן והמשיב 2 לפניו. משיב 1 אחז את המתלונן בצווארו והחל לחנוק אותו, תוך שהוא אומר למתלונן "אתה רוצה למות היום". המתלונן קרא לעזרת עוברים ושבים ובעקבות זאת הרפה המשיב 1 מן המתלונן. המתלונן קם ממקומו ואמר למשיבים שהוא מתכוון להתקשר לשוטרים, ובעקבות זאת זרק משיב 1 בקבוק זכוכית לעברו של המתלונן תוך שהוא מקלל את המתלונן.

3. עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצרים של המשיבים עד לתום ההליכים. **ב"כ המשיב 1** לא חלק על העובדות הנטענות בכתב האישום למעט טענתו כי לא היתה דרישה לכסף. עוד טען כי המעשים המיוחסים למשיב 1 מקימים, לכל היותר, עבירה של תקיפה לשם גניבה. **ב"כ המשיב 1** הוסיף וטען כי מדובר בצעיר נורמטיבי ללא עבר פלילי וניתן לשחררו לחלופת מעצר כבר בשלב זה של הדיון. **ב"כ המשיב 2** טען כי לא קיימות ראיות לכאורה בכל המתייחס למשיב 2. נטען כי למשיב 2 לא היה שיג ושיח עם המתלונן, הוא אף לא ביצע כל מעשה תקיפה כלפיו, וכי הוא "רק נמצא בסביבה". נטען גם שהמשיבים היו בגילופין בעת המעשים ולפיכך לא ניתן לייחס להם את הכוונה הנדרשת לעבירת השוד. גם **ב"כ המשיב 2** מבקש לשחרר את המשיב 2 בתנאים מגבילים כבר בשלב זה של הדיון.

4. עיון בראיות מעלה כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום ע"י שני המשיבים. כתב

האישום מושתת בעיקרו על הודעות המתלונן, על סרט אבטחה של הרכבת הקלה ועל עדות עדי ראיה. הודעות המתלונן מפרטות את הנטען בכתב האישום, ועל פיהם, המשיב 1 ("הבחור השחור" כלשונו) דרש ממנו כסף ולאחר מכן חנק אותו ואמר לו "אתה רוצה למות היום". המתלונן מסר שהיו במקום הרבה אנשים וכאשר ביקש מהם להתקשר למשטרה, המשיב 1 "עזב אותו", קילל אותו וזרק לעברו בקבוק זכוכית שלא פגע בו. באשר למשיב 2 ("הבחור הלבן") סיפר המתלונן כי בהתחלה הוא היה מאחוריו ולאחר מכן "בא מקדימה כדי למנוע ממני לצאת מהם". לשאלת השוטר, השיב המתלונן כי השניים הריחו מעט מאלכוהול.

5. עדות המתלונן נתמכת חלקית בעדות עד הראיה 'ב' לפיה הוא ראה את המתלונן מותקף ע"י שני בחורים, "אחד שחור ואחד לבן", אשר שניהם ניסו לחנוק את המתלונן (טענה שלא הועלתה ע"י המתלונן עצמו). עוד העיד כי "הבחור השחור" (המשיב 1) רץ אחרי המתלונן, קילל וזרק עליו בקבוק. חברו א' א' העיד כי ראה "בחור שחור" מקלל את המתלונן הבורח מן המקום וכן בקבוק מתנפץ. לדבריו היה ללא משקפי ראיה ולא ראה אם המתלונן הותקף. עדות המתלונן נתמכת חלקית גם בדו"ח פעולה של שוטר יחידת הסיור שהגיע למקום, ולפניו התלונן המתלונן כי השניים ניסו לתקוף אותו ללא סיבה ואף "זרקו עליו בקבוק זכוכית לראש".

6. סרט האבטחה של הרכבת הקלה, בו נראה האירוע מרחוק וללא קול, תואם כללית את תלונת המתלונן. המשיבים נראים מתקרבים אל המתלונן היושב על ספסל בתחנה, אחד מהם עומד מול המתלונן ומשוחח עמו, והשני עומד מאחורי הספסל. לאחר מכן הראשון הולך אל מאחורי הספסל ונראה מניח את ידיו לזמן לא ארוך על כתפיו או צווארו של המתלונן (בשל המרחק לא ניתן לראות בבירור האם הוא חונק את המתלונן), והאחר עומד לפני הספסל, אז קם המתלונן ממקומו ומתרחק מן המקום. מעט לאחר מכן אחד מהשניים זורק משהו והולך אחרי המתלונן. יצוין כי כל העת חולפים עוברים ושבים במקום.

7. המשיב 1 הכחיש תחילה כי ביצע את המעשים. בהודעה נוספת אישר ששוחח עם המתלונן אך הכחיש כי דרש ממנו כסף או כי תקף אותו. המשיב 1 אישר כי זרק על המתלונן בקבוק זכוכית אך טען שזה היה ממרחק גדול מאוד. עוד טען כי עשה זאת מתוך "סטלה" ולאחר שהמתלונן קרא לעברו "כושי". משהוצג לו סרט האבטחה, הכחיש שחנק את המתלונן וטען ששם את ידיו על כתפיו. כן שב והכחיש כי דרש ממנו כסף, וטען כי זרק לכיוונו את הבקבוק רק לאחר שהמתלונן התגרה בו וקרא לעברו כנויי גנאי. המשיב 1 הביע חרטה על מעשיו וטען שעשה את המעשים כי היה שיכור ו"לא הייתי מודע למעשיי". המשיב 2 טען שאין לו כל קשר למעשים וכי רק "הסתובב" ליד המתלונן ומשיב 1 ולא הסתכל מה הם עושים. עוד טען כי כלל לא ניגש למתלונן. יחד עם זאת, משהוצג לו סרט האבטחה, אישר כי הוא והמשיב 1 נראים בסרט.

8. באי כוח המשיבים טענו שאין במעשים המתוארים בכתב האישום כדי להקים את העבירה המיוחסת למשיבים, ניסיון לשוד, אלא לכל היותר עבירה של תקיפה לשם גניבה. גדר הספק לגבי השאלה אם מדובר בעבירת שוד או בתקיפה לשם גניבה הועלה בפסיקה במקרים בהם הופעל הכוח לצורך נטילת החפץ הנגנב (כגון הפעלת כוח בעת חטיפת רכוש מידי אדם). במקרים בהם הופעל כוח כלפי גופו של אדם כדי להתגבר על התנגדותו, וללא קשר לנטילת החפץ, נקבע כי מדובר בעבירת השוד (ע"פ 2774/12 אבשלומוב נ' מדינת ישראל, 19.3.13, ע"פ 5942/13 אבו דלו נ' מדינת ישראל, 10.2.14). בענייננו, הכוח הופעל כלפי גופו של המתלונן וללא קשר לנטילת חפץ כלשהו, ולפיכך,

לכאורה, מדובר בעבירה של ניסיון לשוד. עם זאת, עדיין יש להוכיח כי השימוש באליומות נעשה "כדי" להשיג את הדבר הנגנב... או כדי למנוע התנגדות לגניבת הדבר או להתגבר עליה". מדובר ב"קשר פונקציונאלי" בין מעשה האלימות למעשה הגניבה, באופן שהשימוש בכוח מצד מבצע הגניבה נועד לשם ביצוע הנטילה עצמה או לשם הפחתת התנגדות הקורבן (ע"פ 1044/13 זידאן נ' מדינת ישראל, 29.10.13). בענייננו, התכיפות שבין החניקה לדרישת הכסף יכולה להעיד על אותו "קשר פונקציונאלי", ולפיכך קיימות ראיות לכאורה לעבירה המיוחסת למשיבים המספיקות לשלב זה של הדיון. יוסף כי עדותו של המתלונן ולפיה הקיפו אותו המשיבים תוך שהמשיב 2 חוסם את דרכו ("בא מקדימה כדי למנוע ממני לצאת מהם"), הנתמכת בסרט האבטחה, די בה כדי לראות במשיבים מבצעים בצוותא של העבירה.

9. ביצוע המעשה מעיד על מסוכנות המשיבים ומקים עילה למעצרם. מסוכנות המשיב 2 עולה גם מהרשעתו הקודמת בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בגינה נדון לחמישה חודשי מאסר בפועל. במסגרת הרשעה זו תלוי ועומד נגד המשיב 2 מאסר על תנאי של 6 חודשים בגין עבירה של אלימות מסוג עוון או פשע או ניסיון או סיוע לעבור אחת מהן (יצוין כי רישומו הפלילי של המשיב 2 לא הוצג ע"י המבקשת, אולם ב"כ המשיב 2 לא חלק עליו).

10. חרף מסוכנות המשיבים, הנני סבורה כי ניתן ליתן מענה למסוכנותם בדרך של שחרורם לחלופה בתנאים מגבילים. בנסיבות ענייננו, אף סברתי כי ניתן לשחררם לחלופה כבר בשלב זה ובטרם הוגש תסקיר מעצר בעניינם, וזאת מכל הטעמים הבאים: **ראשית**, גם אם מדובר בעבירה של ניסיון לשוד, ולא בעבירה אחרת שחומרתה פחותה, עדיין מדובר בעבירת ניסיון ברף הנמוך של עבירת השוד, כפי שעולה גם מצפיה בסרט האבטחה. **שנית**, המשיב 1 הוא צעיר בן 18 שזוהי לו הסתבכותו הראשונה בפלילים. למשיב 2 אמנם הרשעה קודמת אולם חלקו בעבירה קטן משמעותית מחלקו של המשיב 1, ולפיכך, לא ראיתי להבחין ביניהם לענין שחרורם לחלופה. **שלישית**, המשיבים מצויים במעצר מזה כשבועיים ויש להניח כי היה למעצר זה אפקט מצנן המפחית ממסוכנותם. **רביעית**, אנו מצויים על ספו של חג הפסח ויש להניח שלא יהיה סיפק בידי שירות המבחן לערוך תסקיר עד לחג.

11. לאור האמור, אני מורה כי המשיבים ישוחררו ממעצרם בכפוף לתנאים הבאים:

א. מעצר בית בבית הוריהם, ובפיקוחם. בכל עת ישהה עם המשיבים אחד מן המפקחים. המשיבים לא יורשו לצאת מביתם אלא למשפטם או לשירות המבחן. ביציאותיהם אלה ילוו כל העת ע"י אחד מהוריהם.

ב. הפקדת סך 5,000 ₪ במזומן.

ג. המצאת התחייבות עצמית וכן ערבות צד ג' של כל אחד מהמפקחים ע"ס 10,000 ₪ כל אחת.

12. שירות המבחן יערוך תסקיר מעצר בעניינם של המשיבים ויגישו לבית המשפט עד ליום 16.4.15.

נקבע לדיון נוסף ביום 19.4.15 בשעה 14:00.

13. ככל שהמשיבים לא יעמדו בתנאי השחרור יובאו לפניי ביום 25.3.14 בשעה 11:00.

מזכירות בית המשפט תעביר ההחלטה לשירות המבחן.

ניתנה היום, ג' ניסן
תשע"ה, 23 מרץ 2015,
במעמד ב"כ המבקשת,
המשיבים ובאי כוחם.
גילה כנפי-שטיניץ,
שופטת